

Către

Judecătoria Sectorului-1

*Judecătoria Sectorului-1
București*

Domnule Președinte,

Subsemnatul, **Piperea Gheorghe,**

am, reprezentat

convențional prin **SCA Piperea și Asociații**, cu sediul în București, Splaiul Unirii nr. 223, etaj 3, sector 3, unde solicit comunicarea tuturor actelor de procedură în legătură cu prezenta cauză, persoanele însărcinate cu primirea corespondenței la sediul ales sunt Popa Mădălina, tel. 021/3211342, fax 021/3157930, secretariat@piperea.ro,

în contradictoriu cu

Asociația Eurocomunicare, cu sediul în Strada Dej nr. 65, ap. 1, sector 1, București, nu cunosc reprezentantul legal al asociației,

și cu

Scoala Națională de Studii Politice și Administrative, cu sediul în Str. Povernei, Nr. 6, Sector 1, București, reprezentată prin Rector, Prof. univ. dr. Remus Pricopie, [în continuare, în text, SNSPA]

formulez prezenta

Cerere de chemare în judecată

Prin care vă solicit ca, prin hotărârea judecătorească ce o veți pronunța:

▪ să constatați caracterul ilicit al faptelor săvârșite de pârâtele Asociația Eurocomunicare și SNSPA, constând în următoarele:

- a. Preluarea postărilor și declarațiilor publice ale subsemnatului din data de 04.06.2020 și 05.06.2020 (pagina de Facebook „Gheorghe Piperea”, clip video postat de OCHR pe pagina sa proprie de Facebook) în cuprinsul documentului intitulat „Infodemia COVID-19 în România – o analiză a dezinformării în spațiul digital” (în continuare, în text, Documentul/Raportul – Anexa 1), redactat în Octombrie 2020 de prepușii celor două pârâte, în coautorat;

- b. Prezentarea postărilor și declarațiilor publice ale subsemnatului, evocate anterior, *supra*, drept parte a unei campanii de dezinformare despre pandemia de COVID-19;
 - c. Calificarea subsemnatului drept dezinformatorul nr. 1 al țării, potrivit clasamentului întocmit la pct. 10 al Documentului, intitulat „Anexă”;
 - d. Postarea Documentului pe contul Facebook al Asociației, pe site-ul www.eurocomunicare.ro și pe site-ul SNSPA, precum și diseminarea acestuia în spațiul public;
- să dispuneți obligarea pârâtelor la retragerea din spațiul public, inclusiv de pe internet, a documentului menționat la pct. anterior, lit. a), precum și a tuturor preluărilor subsecvente ce fac referire la acesta ori la oricare dintre faptele descrise la pct. anterior, lit. a)-d);
 - să dispuneți obligarea pârâtelor, în solidar, la plata de daune morale în cuantum de 30.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul cauzat subsemnatului prin afirmațiile tendențioase, calomnioase și defăimătoare făcute în cadrul Documentului, precum și prin diseminarea acestuia în presă; precizez că suma reprezintă o evaluare provizorie a prejudiciului, urmând ca această sumă să fie precizată în urma administrării probatoriului în cauză;
 - să dispuneți obligarea pârâtelor, în solidar, la plata de *daune punitive* în cuantum de 300.000 lei, separate capătului de cerere relativ la plata de daune morale;
 - să dispuneți obligarea pârâtelor la prezentarea de scuze publice subsemnatului și la redarea dispozitivului hotărârii pronunțate de instanța de judecată pe prima pagină a site-urilor internet proprii (www.eurocomunicare.ro; www.snspe.ro), pe durata unei săptămâni;
 - să dispuneți obligarea pârâtelor, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

Pentru a dispune astfel, învedereăm instanței de judecată următoarele considerente de fapt și de drept:

1. Aspecte prealabile privind situația de fapt

1.1. Cariera subsemnatului

Subsemnatul sunt profesor universitar, avocat și practician în insolvență, fiind fondatorul societății de avocatură „Piperea și asociații” și al societății de practicieni în insolvență Rominsolv SPRL.

În perioada 1994-1996 am fost judecător la Judecătoria Sectorului 1 București.

De asemenea, subsemnatul îmi desfășor cariera universitară de peste 25 de ani, în cadrul celei mai prestigioase facultăți de drept, cea din cadrul Universității din București, fiind profesor de Drept comercial, Protecția consumatorilor și Proceduri de Insolvență. De asemenea, subsemnatul am calitatea de conducător de doctorat în cadrul Facultății de Drept.

Din anul 2009 sunt membru al Insol Europe, cea mai importantă asociație europeană a practicienilor în insolvență, care reunește specialiști în domeniul insolvenței, restructurării afacerilor și recuperării de creanțe. Subsemnatul am îndeplinit funcția de vice-președinte în cadrul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România (2004-2016), precum și cea de membru în Consiliul Baroului București (2007-2008).

Domeniile de specialitate în care activez sunt insolvența, societățile constituite în temeiul Legii nr. 31/1990, piața de capital, protecția consumatorilor, legislația în domeniul sănătății, dreptul transporturilor și dreptul bancar. Subsemnatul sunt constant organizator sau invitat în cadrul conferințelor de specialitate, în domeniul dreptului insolvenței sau dreptului comercial. Am publicat, până în prezent, peste 50 de monografii, tratate, cursuri universitare și articole. Am fost desemnat în calitate de expert, în ceea ce privește legea nr. 85/2006, OUG nr. 86/2006 și modificările aduse legii nr. 31/1990. De asemenea, am participat la elaborarea Legii nr. 77/2016.

Pentru activitatea desfășurată, mi-au fost acordate următoarele premii: (i) Premiul de Excelență „I.L. Georgescu” (în domeniul dreptului civil – pentru lucrări cu profil de drept comercial) pentru realizarea și publicarea lucrării „Protecția consumatorilor în contractele comerciale” (2018); (ii) Premiul „Traian Ionașcu”, acordat de Revista română de drept privat în colaborare cu Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România, pentru cea mai bună carte a anului 2019 pe teme de drept privat pentru realizarea și publicarea, în coautorat, a volumului „Codul de procedură civilă. Comentarii și explicații”, apărut la Editura C.H. Beck în 2019, în Colecția Legi Comentate; (iii) Premiul „Avram Iancu”, acordat de Baroul Dolj, pentru activitatea profesională merituosă (2018).

1.2. Notificarea Pârâților

Observând în presă¹ articole care menționează numele meu printre persoanele care propagă informații false pe rețele sociale, urmare a Raportului „Infomedia COVID-19 în România – O analiză a dezinformării în spațiul digital” întocmit în octombrie 2020

¹ <https://www.paginademedia.ro/2020/10/studiu-fake-news-in-pandemie/>
<https://www.google.com/amp/s/romania.europalibera.org/amp/studiu-marile-dezinform%25C4%2583ri-covid-19-din-rom%25C3%25A2nia-%25C8%2599i-a-en%25C8%259Bii-lor-de-la-piiperea-la-dacofilul-roxin/30917729.html>

de Asociația Eurocomunicare, cu sprijinul S.N.S.P.A (denumit „Documentul”), am solicitat celor 2 pârâte, printr-o notificare scrisă (*Anexa 3* cuprinde această notificare), să retragă de urgență Raportul din spațiul public, să elimine numele subsemnatului din cuprinsul acestuia și să publice o dezmințire însoțită de scuze publice pentru calificarea gresită și prejudiciabilă a opiniilor subsemnatului ca dezinformări.

Până la data depunerii prezentei acțiuni, pârâtele nu au transmis niciun răspuns la notificare și nu au procedat conform solicitărilor expuse în cadrul acesteia.

1.3. Articolele și declarațiile subsemnatului relative la criza coronavirus

Documentul se limitează la a enumera, prin metoda scoaterii din context, 3 retinse „dezinformări” pe care le-aș fi promovat:

- „*[f]arsă medicală (...)*” (Facebook, 04.06);
- „*[s]-a dovedit a fi, între timp, un virus mai puțin contagios decât cele care dau gripa banală*” (Facebook, 04.06);
- „*[d]ovada clară că măștile de protecție sunt ineficiente*” (Facebook, 05.07).

O analiză profesionistă a acestor declarații, calificate de către Pârâte drept „campanie de dezinformare” ar fi presupus redarea integrală a postărilor subsemnatului (*Anexa 2*), din care reiese ideea pe care am dorit să o transmit publicului.

În plus, chiar și în forma „prescurtată” utilizată de pârâte în Document, acestea nu sunt de natură să prezinte, în nici un fel, elementele unei dezinformări, astfel cum este aceasta definită în reglementările Uniunii Europene, pe care pârâtele ar fi trebuit să le cunoască, dar de care au făcut abstracție.

1.4. Faptele juridice ilicite săvârșite de către pârâți

Raportul amintit, care a fost publicat în integralitate pe site-urile www.eurocomunicare.ro, www.antifake.ro și www.snsipa.ro, mi-a adus grave prejudicii de imagine, în condițiile în care, sub aparența unui conținut științific, auto-proclamat „o analiză a dezinformării în spațiul digital” sau „primul studiu complet al dezinformării”, și plasat sub egida echipei de cercetători ai S.N.S.P.A., precum și cu menționarea board-ului European Digital Media Observatory, a fost intenționat diseminat în presa electronică și pe paginile de socializare online, cu scopul de a face din subsemnatul un fel de inamic public nr.1, care dezinformează și nu se limitează la a emite judcăți de valoare și opinii proprii.

Utilizând într-un mod total impropriu termeni europeni autonomi de „dezinformare” și „*fake-news*” (pe care îi confundă cu judecățile de valoare și opiniile critice), **raportul „științific” enunțat este o amenințare la libertatea de opinie, un instrument intimidare la adresa subsemnatului și a oricărei alte persoane care ar avea „îndrăzneala” de a pune la îndoială doctrinele oficiale.** Or, asemenea **comportamente totalitariste lovesc însăși esența democrației**, un sistem de organizare și politică și socială în care există libertatea de conștiință și de expresie.

Prezentarea Raportului atât pe paginile Eurocomunicare și S.N.S.P.A., cât și în presă, ridică serioase întrebări asupra respectării regulilor minime ale deontologiei profesionale, creând confuzie între ONG-ul Eurocomunicare și instituția de stat de învățământ superior S.N.S.P.A., punând problema conflictului de interese în care se poate găsi coordonatorul ONG-ului care este și decan al Facultății de Comunicare și Relații Publice și, mai ales, problema utilizării resurselor și prestigiului instituției de stat pentru un studiu propagat de Eurocomunicare, studiu ghidat de scopul de a crea inamici publici și, implicit, de a da exemple intimidante celor care ar fi tentați să își pună întrebări deranjante pentru autorități.

Deși afirmă că este vorba despre o analiză despre dezinformare, pe care o asociază cu devoalarea unor campanii de dezinformare conduse din China și Rusia și cu politica Comisiei Europene de gestionare și combatere a știrilor false în spațiul online, **autorii Raportului nu respectă terminologia Uniunii Europene (noțiuni europene autonome, cu înțeles specific, precis) și nici cadrul sau scopul planului de acțiune împotriva dezinformării întocmit la nivelul Uniunii, ci fac ei înșiși aprecieri subiective și emit opinii proprii**².

Astfel, la nivelul Uniunii Europene³ „dezinformarea” este definită drept „o serie de informații al căror caracter fals sau înșelător poate fi verificat”, care sunt, în mod cumulativ, (a) „create, prezentate și diseminate pentru a obține un câștig economic sau pentru a induce publicul în eroare în mod deliberat” și (b) care „pot provoca un prejudiciu public”.

Noțiunea de „dezinformare” nu include publicitatea înșelătoare, erorile de citare, satira și parodia sau știrile și comentariile partizane identificate în mod clar⁴.

După cum Comisia recunoaște în mod repetat în Comunicarea Comisiei Europene intitulată „Combaterea dezinformării online: o abordare europeană”, semnatarii (n.n.

² De exemplu, raportul apreciază că „ridicarea măsurilor a dus la creșterea numărului de cazuri”; de asemenea, autorii constată neajunsurile și asimetria reglementărilor în audiovizual și în mediul online.

³ Codul UE de bune Practici privind dezinformarea

⁴ Codul UE de bune Practici privind dezinformarea

semnatarii Codului UE de bune practici privind dezinformarea – *Anexa 4*) **sunt conștienți de dreptul fundamental la libertatea de exprimare și la un internet deschis**, precum și de echilibrul delicat pe care trebuie să îl atingă orice efort menit să limiteze răspândirea și impactul conținutului legal de altfel⁵.

Raportul la care facem referire are însă un conținut subiectiv, întrucât nu conține verificarea falsului/adevărului în ceea ce privește textele publicate de subsemnatul, ci exprimă repetitiv doar dezacordul autorilor cu conținutul acestora, dezacord bazat pe „justețea” de necombătut (cel puțin în opinia autorilor) a modalității în care autoritățile publice au gestionat pandemia de coronavirus. Or, acest reper face să transpară o miză personală a autorilor raportului (politic și ideologic, autorii au certitudinea eficienței și utilității măsurilor luate de autorități, emoțional fiindu-le imposibil ca ”autoritățile” să fi greșit, totuși, în gestiunea pandemiei). Pe de altă parte, de esența *fake-news* este caracterul verificabil fals al informației, ceea ce nu se confundă cu exprimarea opiniilor contrare, cu protestul, critica sau cu manifestările împotriva măsurilor autorităților. Nu mai puțin important pentru determinarea existenței dezinformării este *scopul* diseminării informațiilor verificabile false, constând fie în intenția autorului de a induce în eroare publicul, fie în câștigul economic urmărit. Și acest aspect este, în același mod, omis complet de la analiza cuprinsă în Raport.

Textele publicate de subsemnatul reprezintă **opinii proprii și judecăți de valoare** cu privire la anumite situații, măsuri, teme dezbătute în spațiul online și nu pot fi calificate ca dezinformări sau știri false, pentru că ele reprezintă expresia libertății de opinie, pe care așa-zisul studiu o anihilează sub aparența unei analize obiective, calitative a conținutului materialelor incomode sau controversate.

Contrar acestui Raport, Planul de acțiune împotriva dezinformării din decembrie 2018⁶ are în centru respectarea art. 10 din CEDO privind libertatea de opinie ca drept fundamental al cetățeanului, fiind relevantă în acest context și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la proporționalitatea și limitele acestui drept.

Nu există, așadar, **niciun motiv legitim** pentru care textele redactate de subsemnatul să fie calificate ca dezinformări, iar numele subsemnatului să fie menționat în cadrul acestui Raport, care este nu numai inexact, ci și subiectiv, ideologizat și în mod intenționat diseminat în presă, cu scopul de a mă vătăma și intimida. Se impune, așadar, retragerea imediată a acestui așa-zis Raport din spațiul public, eliminarea

⁵ Codul UE de bune Practici privind dezinformarea

⁶ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52018JC0036&from=RO>

numelui subsemnatului din cuprinsul acestuia, publicarea unei dezmințiri însoțite de scuze publice pentru calificarea greșită și prejudiciabilă a opiniilor subsemnatului ca dezinformări sau fake-news, precum și obligarea pârâților la suportarea gravelor prejudicii de imagine pe care mi le-au cauzat.

2. În drept,

Protecția generală a dreptului la demnitate, onoare și reputație și respectul datorat ființei umane și al drepturilor sale inerente fac obiectul de reglementare al art. 58 și urm. din Codul civil. Printre aceste „drepturi ale personalității”, Codul civil enumeră și dreptul la demnitate⁷. Protecția dreptului la demnitate trebuie să fie analizată și din perspectiva principiilor desprinse din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare, ”Curtea EDO”), cu privire la respectarea dreptului la demnitate, ca element component al art. 8 din Convenție.

Conform art. 58 alin. (1) C.civ., „Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege”. Aceste dispoziții sunt dezvoltate, în privința **dreptului la demnitate**, de art. 72 alin. (1) C.Civ. - „orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale” - și în alin. (2), potrivit căruia „este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane”.

Drepturile personalității sunt drepturi absolute, inalienabile, imprescriptibile, cu caracter strict personal. În această categorie sunt incluse și acele drepturi ale personalității care definesc omul ca subiect al stărilor și relațiilor emoționale sau afective, cum este **dreptul la demnitate**⁸.

Potrivit art. 252 C.Civ., denumit „ocrotirea personalității umane” și inclus în titlul V „Apărarea drepturilor nepatrimoniale” din Cartea I a Codului Civil, „Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, **demnitatea**, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică” (sbl. mea).

Recunoașterea drepturilor care aparțin personalității implică și garantarea unor *mijloace adecvate* pentru a fi apărate, astfel cum acestea sunt enumerate de art. 253 C.Civ. Astfel, cel prejudiciat printr-o **faptă ilicită** care îi încalcă drepturile personalității poate să solicite, printre altele: (i) constatarea caracterului ilicit al faptei

⁷ Fl.-A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei, *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art. 1 – 2664*, ed. CH Beck, București, 2012 – a se vedea comentariile aferente articolelor de lege invocate.

⁸ M. Paraschiv în Colectiv, *Noul Cod civil. Note. Corelații. Explicații*, ed. CH Beck, București, 2011, p. 22.

săvârșite, (ii) încetarea încălcării drepturilor personalității și interzicerea pentru viitor a săvârșirii faptei, (iii) obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare, precum și (iv) orice alte măsuri necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea prejudiciului cauzat, *inclusiv* (v) acordarea de despăgubiri ori acordarea unei reparații patrimoniale pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile (art. 253 alin. (4)).

Din textul precitat reiese dubla posibilitate pe care o are victima unei încălcări a drepturilor personal-nepatrimoniale – de a pretinde despăgubiri ori de a cere unei reparații pentru prejudiciul nepatrimonial suferit prin fapta ilicită. Rezultă că victima poate pretinde atât daune materiale sau morale, cât și alte reparații ale prejudiciului, cum ar fi *daunele punitive*.

2.1. Condițiile cumulative pentru angajarea răspunderii civile delictuale sunt :

- (i) existența unei **fapte ilicite** prin care se aduce atingere unui drept subiectiv
- (ii) fapta ilicită să fie săvârșită cu **vinovăție**
- (iii) persoana afectată să suporte un **prejudiciu**
- (iv) să existe o **legătură de cauzalitate** între fapta ilicită și prejudiciul suferit.

În cauza dedusă judecării, apreciez că, urmare a Raportului redactat și în mod intenționat diseminat în presa electronică și pe paginile de socializare online de Pârâte, se impune, fără putință de tăgadă, angajarea răspunderii civile delictuale a acestora, toate cele patru condiții cumulative pentru angajarea acestui tip de răspundere civilă fiind întrunite, după cum urmează:

2.2. Prin fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, se înțelege orice acțiune sau inacțiune prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau chiar interesului ce aparține unei persoane⁹.

Prin afirmațiile făcute în presa online, presa tipărită și pe platforma de socializare Facebook (spațiu public), precum și pe site-ul propriu pârâtele au săvârșit o **faptă juridică ilicită** prin care au adus atingere drepturilor mele personal nepatrimoniale, astfel cum sunt acestea protejate de prevederile legale în materie.

În viziunea legii civile, onoarea și reputația sunt drepturi subiective ce se circumscriu dreptului la demnitate, iar, în această calitate, ele trebuie să se bucure de o garanție adecvată. Deși Codul civil nu furnizează o definiție precisă a dreptului la respectarea

⁹ G. Boroș, L. Stănculescu, *Instituții de drept civil în reglementarea Noului Cod civil*, ed. Hamangiu, București, 2012, p. 246.

demnității, acesta califică titularii dreptului la demnitate prin sintagma „orice persoană”, legea civilă oferind protecție, astfel, tuturor persoanelor fizice, indiferent de statutul lor social sau de alte criterii. Unica limită ce poate fi adusă acestui drept este cea decurgând din alin. (1) al art. 75 din Codul civil, respectiv „atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte”. Din această perspectivă, urmează a fi puse în balanță drepturile personal nepatrimoniale ale subsemnatului și dreptul la libera exprimare al părâtelor, astfel cum acesta este garantat de Constituție, de Codul civil, precum și de Convenția Europeană a drepturilor omului, pentru a demonstra că acest din urmă drept nu poate prevala asupra primului. Potrivit alin. (1) al art. 30 din Constituție, “libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.”, iar potrivit alin. (6) al aceluiași articol, “libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea (sbl. mea), onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”. Conform alin. (1) al art. 70 din Codul civil, “orice persoană are dreptul la libera exprimare”, iar alin. (2) menționează că, „exercitarea acestui drept nu poate fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75”.

Enunțat încă din 1789 în art. 11 al Declarației franceze asupra drepturilor omului și ale cetățeanului și preluat ulterior în art. 19 al Declarației universale a drepturilor omului din 1948, dreptul la liberă exprimare a fost ridicat oficial la rang de drept al omului prin art. 10 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale (CEDO), la care România este parte încă din anul 1994.

Potrivit art. 10 din Convenția EDO, „(1) Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să impună societăților de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune un regim de autorizare. (2) Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora (sbl. mea), pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.

Calificat drept „*unul dintre cele mai prețioase drepturi ale omului*”¹⁰, libertatea de exprimare *nu este*, așadar, un drept absolut, fiind susceptibil de a fi *limitat* pentru a asigura, între altele, protecția demnității, onoarei, a reputației sau a drepturilor altuia.

Libertatea de exprimare comportă anumite „*îndatoriri și responsabilități*”¹¹, pe care judecătorul european le supune unei analize atente.

În acest context, Curtea Europeană a considerat că unei persoane nu îi este permis să se prevaleze de garanțiile conferite de art. 10 din Convenție decât dacă respectă condiția esențială de a acționa cu bună-credință, în așa fel încât să furnizeze informații *exacte și demne* de a fi considerate *credibile*, cu respectarea deontologiei profesionale¹². În prezent, Curtea operează o apreciere strictă în ceea ce privește concilierea necesară între libertatea de expresie și dreptul la reputație. În viziunea Curții, dreptul la reputație figurează printre acele drepturi protejate de art. 8 din Convenție care garantează dreptul la respectarea vieții private, fiind un element inerent acestuia¹³. Astfel, Curtea a consacrat expres acest drept și sancționează în mod constant încălcarea sa, precizând că *reputația unei persoane reprezintă o parte din identitatea sa personală și psihică, care relevă de viața sa privată*¹⁴.

Raportat la libertatea de expresie a presei, Curtea a statuat în sensul că, *în absența dovezii contribuției presei la o dezbatere de interes general*, exigențele protecției vieții private și, implicit, a dreptului la reputație *prevalează*¹⁵.

De altfel, în jurisprudența Curții Europene s-a constatat un curent recent prin care a fost censurată inclusiv forma publicațiilor (utilizarea citatelor, vocabularul, etc.), fiind redusă, astfel, sfera de impunitate garantată libertății de exprimare prin art. 10 din Convenție, care, în mod tradițional, acoperea nu doar substanța informației, ci și forma acesteia¹⁶.

În aceste condiții, pârătele persoane juridice nu s-ar putea prevala de dreptul la liberă exprimare ca limitare a dreptului la demnitate, astfel cum o astfel de limitare ar fi

¹⁰ Fr. Sudre, *Droit européen et international des droits de l'homme*, 10ème édition, PUF, 2011, p. 499; Fr. Sudre, J.-P. Marguenaud, J. Andriantsimbazovina, A. Gouttenoire, M. Levinet, G. Gonzalez, *Les grands arrêts de la Cour Européen des Droits de l'Homme*, 6ème édition, PUF, 2011, p. 591.

¹¹ C. Bîrsan, *Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole*, ed. a II-a, CH Beck, București, 2010, p. 811 – 814.

¹² Cauza Stoll c/ Elveției, hotărârea din 10 decembrie 2007; cauza Tillack c/ Belgiei, hotărârea din 27 noiembrie 2007; cauza Ivanciuc c/ României, hotărârea din 8 septembrie 2005; cauza Radio France c/ Franței, hotărârea din 30 martie 2004; cauza Colombani și alții c/Franței, hotărârea din 26 iunie 2002; cauza Verdens Gang & Aase c/Norvegiei, hotărârea din 16 octombrie 2001

¹³ Cauza Radio France c/ Franței, hotărârea din 30 martie 2004.

¹⁴ Cauza Petrina c/ României, hotărârea din 14 octombrie 2008.

¹⁵ Cauza Von Hannover c/ Germaniei, hotărârea din 24 iunie 2004.

¹⁶ Cauza Stoll c/ Elveției, hotărârea din 10 decembrie 2007 *citată de Frédéric Sudre, op. cit.*, p. 601.

posibilă în temeiul alin. (1) al art. 75 C.civ., având în vedere inexistența bazei factuale obiective. Mai mult, prin calificările din Raportul menționat, pârâtele au încălcat cu bună știință prevederile alineatului secund al art. 72 C.civ., conform cărora „este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75”.

În ceea ce le privește pe pârâte, răspunderea civilă delictuală a acestora va fi analizată și mai strict de către instanța de judecată, conform art. 1358 C.civ. *precitat*, deoarece acestea nu își desfășoară activitatea în calitate de jurnalist, pentru a beneficia de garanțiile acordate presei, în materie de liberă exprimare.

Pârâtele ar fi trebuit să cunoască, în calitate de pretinse „experte” în comunicare, că prin calificarea subsemnatului drept „dezinformator” sau autor al unei „campanii de dezinformare” au încălcat grav normele europene relevante în materie.

2.3. Fapta ilicită a fost săvârșită de către pârâți cu **vinovăție**

În speță, intenția directă de a aduce un prejudiciu subsemnatului rezultă în mod evident din expresiile utilizate și, mai ales, din faptul diseminării intenționate, largi, a Raportului, cu scopul de a spori șansele de a deforma percepția asupra persoanei mele și asupra opiniilor și judecăților de valoare exprimate. Este evident că fapta ilicită a pârâtelor este menită a sancționa un delict de opinie și de a determina procese de intenție, iar acest lucru probează caracterul profund nociv și vătămător pentru democrație al faptelor pârâtelor.

În plus, în evaluarea caracterului ilicit al faptelor pârâtelor trebuie luată în considerare și calitatea pârâtelor de profesioniști (art. 1358 C.civ.), pe care au recunoscut-o și afirmat-o expres în cuprinsul Raportului. Pârâtele își arogă calitatea de „specialiști” în domeniul comunicării fără să respecte unele reguli minimale în privința utilizării unor termeni de specialitate, al căror înțeles *autonom european* l-am precizat anterior.

2.4. Prin fapta ilicită săvârșită cu vinovăție de pârâți, subsemnatul am suferit un **prejudiciu** de ordin nepatrimonial.

Potrivit doctrinei consacrate, prejudiciul reprezintă consecința negativă suferită de o persoană ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană¹⁷.

Prejudiciul, în speță, este materializat în atingeri aduse demnității, onoarei și reputației mele, astfel cum a fost dezvoltat pe larg în partea introductivă a acțiunii.

¹⁷ G. Boroi, L. Stănciulescu, op. cit., p. 239.

În acest sens, art. 253 alin. (3) C.civ. prevede, în mod expres, posibilitatea persoanei fizice ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate prin săvârșirea de către terți a unor fapte ilicite de a solicita instanței „să îl oblige pe autorul faptei să îndeplinească orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a se ajunge la restabilirea dreptului atins”, în timp ce art. 253 alin. (4) C.civ. prevede dreptul persoanei prejudiciate „de a cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat”.

La evaluarea acestui prejudiciu urmează a se avea în vedere împrejurarea că postarea și articolele preluate au fost urmărite de un număr considerabil de persoane. De asemenea, afirmațiile defăimătoare sunt de natură să îmi afecteze reputația, consolidată în cursul celor peste 26 de ani de activitate.

Or, o astfel de situație, neavând nicio bază factuală obiectivă, este de natură a tulbura nejustificat activitatea subsemnatului.

2.5. Între fapta ilicită săvârșită de pârâți și prejudiciul suferit de subsemnatul există o certă legătură de cauzalitate

În speță, stabilirea legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul suferit de subsemnatul nu ridică nicio dificultate, rezultând cu claritate din analiza faptei ilicite, expuse pe parcursul cererii de chemare în judecată.

3. Precizări cu privire la aspectele solicitate prin cererea de chemare în judecată

Față de cele arătate mai sus, rezultă că sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale a pârâților și, pe cale de consecință, obligarea acestora la plata de **daune morale în cuantum de 30.000 lei** pentru repararea prejudiciului cauzat subsemnatului, precum și la **daune punitive în cuantum de 300.000 lei**.

În aprecierea justeții sumei solicitate cu titlu de daune morale, învederez instanței circumstanțele speței, respectiv:

- i. poziția socială și profesională a subsemnatului;
- ii. gravitatea deosebită a prejudiciului cauzat reputației mele;
- iii. răspândirea rapidă, exponențială, pe internet și pe paginile de socializare online, a acuzațiilor formulate de pârât;
- iv. văditul prejudiciu de imagine ce mi-a fost pricinuit, raportat la activitatea pe care o desfășor.

În privința celorlalte capete de cerere, relative la obligarea pârâtelor să elimine din spațiul public postările prejudiciabile, precum și conținutul Raportului, subliniez că în cauza C-131/12 (Google Spain SL), având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Audiencia Nacional (Spania), prin decizia din 27 februarie 2012 Curtea a decis că „3) *Articolul 12 litera (b) și articolul 14 primul paragraf litera (a) din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că, pentru respectarea drepturilor prevăzute de aceste dispoziții și în măsura în care condițiile prevăzute de acestea sunt îndeplinite efectiv, operatorul unui motor de căutare este obligat să elimine de pe lista de rezultate, afișată în urma unei căutări efectuate plecând de la numele unei persoane, linkurile către paginile web publicate de terți și care conțin informații referitoare la această persoană și în ipoteza în care acest nume sau aceste informații nu sunt șterse în prealabil sau simultan de pe paginile web respective, iar aceasta, dacă este cazul, chiar dacă publicarea lor în sine pe paginile menționate este licită.*

4) *Articolul 12 litera (b) și articolul 14 primul paragraf litera (a) din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că, în cadrul aprecierii condițiilor de aplicare a acestor dispoziții, trebuie să se examineze în special dacă persoana vizată are dreptul ca informația respectivă referitoare la persoana sa să nu mai fie, în stadiul actual, asociată cu numele său de o listă de rezultate, afișată în urma unei căutări efectuate plecând de la numele său, fără însă ca constatarea unui asemenea drept să presupună ca includerea informației respective pe această listă să cauzeze un prejudiciu acestei persoane. Întrucât persoana vizată poate, având în vedere drepturile sale fundamentale prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă, să solicite ca informația în cauză să nu mai fie pusă la dispoziția marelui public prin intermediul includerii sale într-o asemenea listă de rezultate, aceste drepturi prevalează în principiu nu numai asupra interesului economic al operatorului motorului de căutare, ci și asupra interesului acestui public de a avea acces la informația respectivă cu ocazia unei căutări referitoare la numele acestei persoane. Nu aceasta ar fi însă situația dacă ar reieși că, din motive speciale, precum rolul jucat de persoana respectivă în viața publică, ingerința în drepturile sale fundamentale este justificată de interesul preponderent al publicului menționat de a avea acces, prin intermediul acestei includeri, la informația în cauză”.*

Aceste concluzii sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, în speța dedusă analizei instanței de judecată.

În concluzie, pentru toate cele menționate anterior, vă solicit ca, prin hotărârea judecătorească ce o veți pronunța să admiteți cererea de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

În drept, îmi întemeiez pretențiile pe art. 58, art. 72, art.74 lit. f, art. 252, art. 253 lit. b-c și art. 1349 și urm. C.civ., art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și pe dispozițiile Codului Uniunii Europene de Bune Practici privind Dezinformarea.

În probațiune, solicit încuviințarea probelor cu înscrisuri, conform Opis și cu înregistrare video.

Depun, anexat, dovada achitării taxei judiciare de timbru, delegația avocațială, și înscrisurile în probațiune.

În temeiul art. 223 alin. (3) NCPC, subsemnatul solicit judecarea prezentei cauze și în lipsa subsemnatului.

**Cu stimă,
Gheorghe Piperea**